

РОДОВО ИМЕННИЕ

Година III, Брой 5 (66)
29.I.-4.II.2007

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

цена 0.50 лв.

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), включваща домашните и горските животни по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост от менажистите се социални и политически системи за поколения напред.
Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложбите и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото имение увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

31 януари - 153 години от рождението на Стефан Стамболов

СТЕФАН СТАМБОЛОВ 1854 - 1895

Проф. Андрей ПАНТЕВ
Борислав ГАВРИЛОВ

Стефан Стамболов е единствената политическа фигура от новата ни история, в която истинските постижения преобладават над илюзията, романтиката и надеждата. Нему бе съдено да бъде "български Бисмарк", и да изведе малкото и невзрачно княжество - обект на враждебна и снизходителна ирония - на авансцената на европейската политика и да измъкне България от задния двор не само на Балканите, но и на Европа.

Стефан Стамболов е един от най-големите сред плеядата големи строители на съвременна България. Роден на 31 януари 1854 г. във Велико Търново, той е едно от седемте деца на Евгения и Никола Стаматови. Първата

Стефан Стамболов
(31. 01. 1854 - 06. 06 1895)

граница в неговия живот е прокарана между 1870-1872 г., когато заминава за Одеса като стипендиант в местната духовна семинария. Преживял едновременно благодатното съприкосновение с руската мисъл и бруталността на едно деспотично управление, Стамболов завинаги разбира сложността на политическия прогрес и на държавно-националното строителство. Тъкмо това мъчително съмнение, това угнетяващо противоречие ще бъде първата школа за прагматизъм и чувство за реалност, които никога няма да напуснат поета и държавника Стамболов. На 20 години той е вече неразривно свързан с освободителното движение и с бъдещата съдба на България.

На стр. 3

ДУШАТА НА ПОЕТА

Душата на поета е ранима
изваяна от пламъци и бури,
от болест страда често нелечима -
живот и смърт на гордите натуреи.

Душата на поета е хармония
гальовно любеща, с усмивка блага,
написана от времето симфония
прочута с перо и остра шпага.

Душата на поета е молитвен зов
за божествен лъч в делниците сиви,
за гърди човешки със стръкче любов,
цъфнали мечти и ласки мълчаливи.

Душата на поета е камбанен звън
със чар, изящество и дързост мила,
огласил простора като вечен химн
на радост и скръб, мекота и сила.

Душата на поета е обреченост,
която го преследва и убива
сред дни на недоимъци и бедност,
когато вярата в доброто си отива.

Димитър А. ШОПОВ

лит. клуб "Ал. Константинов"

при читалище "Хр. Ботев", град Пазарджик

БЪЛГАРИЯ, НЕЙНИТЕ ПРИЯТЕЛИ И СВЕТЪТ

ОПИТ ЗА РАЗГАДКА НА ЗАГАДКАТА ФРЕНСКИЯТ НАРОДЕН ТАНЦ ЛА БУРЕ И НАШАТА РЪЧЕНИЦА

Николай КАФТАНДЖИЕВ

ЗАЩО САМО ОПИТ ЗА РАЗГАДКА

Ами, защото се оказва, че на тема българско присъствие в ранното средновековие по френските земи са писали и други проучватели и по същество моята разгадка е само част от това, което сега се установява. Това констатирах, като се запознах със съдържанието на сборника на Международната академия по българознание, иновации и култура /МАБИК/ ИСТОРИЯ НА РАННОСРЕДНОВЕКОВНИТЕ БЪЛГАРИ V - VII ВЕК. София, 2006. 240 с.

След това пояснение минавам на своето

издирване - опит за разгадка, изнесено на Третата сесия на Общобългарската научна-практическа конференция на МАБИК, състояла се в София на 9 и 10 май 2006 г., озаглавено:

Николай Кафтанджиев
Международна академия
по българознание, иновации
и култура

Д-Р ХРИСТО К. СТОЙЧЕВ И НЕГОВОТО
ИЗСЛЕДВАНЕ "БУГРИТЕ"
(ДВЕ НАХОДКИ)

ПРЕДВАРИТЕЛНО СЪОБЩЕНИЕ

Един заличен и забравен виден българин
Това е горчивата истина за Христо Стойчев и, уви, допускам и за други достойни българи. Той бил известен масон и затова името му не фигурира в енциклопедичните справочници, издадени след 9 септември 1944 г.

На стр. 8-9

Академия Орфика - Творчески клуб

Периодичност - всеки трети петък
на месеца

Място на провеждане - читалище
"Николай Хайтов" - гр. София
/до кино "Изток"/

Време на провеждане - 18.30 - 20.30 ч.

График за 2007 год.

Януари - 19
Февруари - 16
Март - 16
Април - 20
Май - 18
Юни - 15
Юли - 20
Август - 17

Септември - 21
Октомври - 19
Ноември - 16
Декември - 21

За контакти:

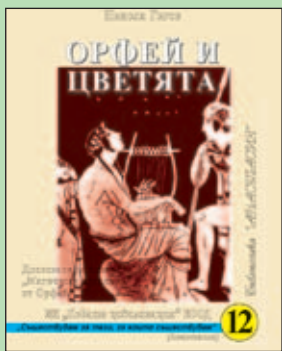
Цветан Гайдарски
Директор на Академия Орфика
моб. тел. 0889 07 61 32

Албена А. Янкулова
Водещ Творчески клуб
на Академия Орфика
моб. тел. 0886 72 06 52; 0878 70 10 79

e-mail: office@academiaorphica.org
www.academiaorphica.org

Всеки понеделник
от 17.00 до 19.30 ч.
във Вегетарианската къща на бул.
"Патриарх Евтимий" №10
в Ангелската стая - свободни дискусии
и неформално общуване.
тел. на ресторанта: 02/981 56 77

Вече излезе на
в книжния пазар
дванадесетата
книга от
„Библиотека
Анастасия“ на Издателска къща
„Новата цивилизация“ - „ОРФЕЙ И
ЦВЕТЯТА“ - нов
жанр в литературата - „ентаз“, създаден от известния поет и писател Никола Гигов, автор на „КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН“

Може да поръчате книгата на телефони:
02/962 16 87, 088/869 33 59, както и на
e-mail: rodimienie@abv.bg

В каталога на
РП нашият
номер е

618

БИОДИНАМИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА НА МЕСЕЦ ФЕВРУАРИ 2007 Г.

Димитър Стоянов, Биодинамичен фермер - с. Бачково

Луна Вид	Зод. знак от до	Дата ден	Вид Раст.	ВИД ДЕЙНОСТИ В ГРАДИНАТА
☾	1.16 ♋	1 Ч		Продължете работата в градината по кастрене и подрязване на овощните дървета и храсти.
	Рак 15.05	2 П	лист	Това е точното време за добив на строителна и отоплителна дървесина.
☺	♌	3 С		Напръскайте с 2% бордолезов разтвор прасковите преди набъбване на пъпките.
		4 Н	плод	Подрежете актинидията. Плододаващото плодче до женската пъпка. В основа на мъжките пъпки оставете странични клонки. Проредете короните за добро проветряване. Изрежете всички лакомници. На 4-ти не работете след 18.30 ч.
Възел 23.44	♍	5 Пн		Както през януари насадете червения чесън, лук "ешалот" за готвене и консервиране, след него и попския лук.
		6 В		
А 13.38	♎	7 Ср		Не работете през целия ден.
		8 Ч	корен	В лехите на морковите при разрежено засяване добавете лук или направете самостоятелни редове (смесено насаждение). Морковите обожават това.
10.51	♏	9 П		Насадете нови гнезда с лавандула, като разкъсате старите коренища, те отблъскват много добре вредителите, особено бълхите по розите.
		10 С		В основата на всеки розов храст насадете нови гнезда с лавандула.
11.06	♐	11 Н		Предпазете вашата градина от замърсяване и студените ветрове като засадите пояс от жив плет - дървета и храсти от страната на доминиращия вятър.
		12 Пн		Това ще е гнездо за малките птички, които оживяват градината и помагат в борбата с вредителите по цветята.
8.37	♑	13 В	лист	Засейте предпочитаният от вас грах, но в тази част на градината, която не е била засявана от 4 години.
		14 Ср		Набраздете на 5 см. дълбочина и поставете по едно семенце на 3-4 см. Полейте веднага и запълнете вадичките.
15.48	♒	15 Ч	плод	След 15 дни разкопайте внимателно между поникналите растения.

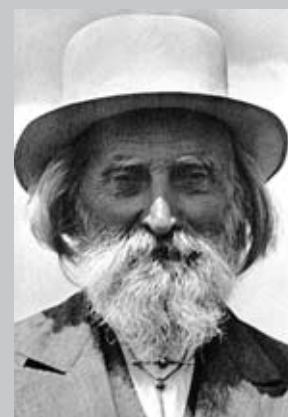

Димитър Стоянов

Из "Книга за здравето" от Петър ДЪНОВ

ГЛАВОБОЛИЕ

Причините за главоболието са много, но едни от най-главните са тревогите и безпокойствието. Този, който има главоболие, може да отиде да прекара на висока планина известно време и там да пече гърба си на ранните сутринни лъчи, когато слънцето изгрява и малко след това. Когато има главоболие, да пие само топла вода, всяка вечер да си измива краката с топла вода и през деня да си измива слабните с топла вода. Да се вземат ягодови листа, да се турят да киснат във вряла вода пет минути и да се пие тая вода от болния. В някои случаи може да се прибегне и до следното: някой магнетичен човек да си тури двете ръце на слепите очи на онзи, който има главоболие. Там се образува магнетично поле, чрез което се взема натрупаната енергия в главата.

Когато страдате от главоболие или очепболие, турете на слепите си очи квас, прясно приготвен. Мястото намажете с малко зехтин и отгоре турете кваса. Дръжте на слепите очи 10-14 часа. Това можете да правите от 3 до 5 пъти седмично, според степента на болката. Квасът действа магнетично, затова го препоръчвам не само при обикновено главоболие, но и при менингит. **Когато някое дете заболее от менингит, обръснете добре главата му, пригответе пресен квас и го поставете на горната част на главата и на слепите очи. Като турите няколко пъти наред квас на главата, детето ще оздравее.**

Д-р мед. науки **Норман УОКЪР**
м.с. **Рая Костова ГАРДЖЕВА**

МАГДАНОЗ

Магданозът притежава един от най-силно действащите сокове. Затова никога не бива да се пие повече от 30-60 г. от него, ако не е смесен с друг сок.

По-добре е това количество да бъде смесено с морковен, салатен, спаначен или целинов сок.

Суровият сок на магданоза е необходим за кислородния обмен и за поддържане в нормално състояние функциите на надбъбречните жлези и щитовидната жлеза. Елементите, съдържащи се в него, са в такова съотношение, че способстват за укрепване на кръвоносните съдове, особено на капиллярите и артериите. Този сок е отлично средство при

СУРОВИТЕ ЗЕЛЕНЧУКОВИ СОКОВЕ

заболявания на полово-отделителната система и оказва много голяма помощ при камъни в бъбреците и пикочния мехур, нефрит, когато има албумин в урина-

та и други бъбречни заболявания. Успешно се прилага и при воднянка. Ефективен е при всички заболявания на очите и зрителния нерв. Изменения на роговицата, катаракт, конюнктивит, офталмия във всичките й стадии или вялост на зеницата ефективно се лекуват с пиене на суров сок от магданоз, смесен с морковен, целинов и цикориев сок.

Сокът на магданоза, особено в смес със сока на цвеклото и моркова, и с краставичния сок, успешно се прилага при влошаване на менструацията. Спазми, предизвикани от менструални смущения, много често се прекратяват при редовно приемане на тези сокове. Диетата трябва да изключи концентрираните нишестета, захарта и месните продукти.

От стр. 1

Когато през 1873 г. се завръща в Търново, той се е обрекъл на борбата за национално освобождение. На заседанията от 20 и 21 август 1874 г. в Букурещ Стамболов е представител на Търново в Общото събрание на Българския революционен централен комитет (БРЦК). Същата есен е избран и за апостол на подготвящото се общонационално въстание. През 1875 г. излиза съвместната стихосбирка "Песни и стихотворения от Ботйова и Стамболова", която свързва двете големи имена на българската национална революция. С песните от тази стихосбирка вървят бунтовниците по време на Старозагорското и Априлското въстание, а и Ботевите четници. Сам Стамболов е организатор на Старозагорското въстание, член на Гюргевския революционен комитет, апостол на Априлската епопея. По-късно го виждаме като деец на Българското централно благотворително общество (БЦБО) със заслуги за изграждането на Българското опълчение, а по време на Руско-турската война (1877 - 1878) е секретар на военния пратеник на Славянския комитет.

Стефан Стамболов
(31. 01. 1854 - 06. 06 1895)

На 25 години Стефан Стамболов влиза в политическия живот на свободна България и прави една от най-шеметните и противоречиви политически кариери. Веднага след Освобождението той се установява като адвокат в Търново. Там е един от организаторите на комитетите "Единство", чрез които народът изразява съпротивата си срещу решенията на Берлинския конгрес, разкъсали България. В Търново Стамболов се изявява като активен член на оформящата се Либерална партия. Без да е навършил предвидената от конституцията възраст, той става народен представител и подпредседател на Второто обикновено народно събрание (1880 - 1881). При разцепването на Либералната партия през 1883 - 1884 г. застава на страната на каравелистите въпреки нарастващите си опасения от липсата на достатъчно решителност и последователност във водачите на тази фракция.

31 януари - 153 години от рождението
на Стефан Стамболов

СТЕФАН СТАМБОЛОВ 1854 - 1895

В периода 1884-1886 г. Стамболов е председател на Народно-то събрание и се изявява като един от най-решителните и безкомпромисни лидери на българската политическа сцена. Трудно и може би безсмислено е да се правят сравнения между характера и проявите на един или друг политик от епохата на големите строители на съвременна България, но ще припомним решителното предупреждение на Стамболов към княз Александър I Батенберг (при това в компанията на колебаещия се български премиер Петко Каравелов): **Или признаване на Съединението, или абдикация!** В тази ситуация князът все пак има далеч по-лесния избор, при който жертва само короната си, докато всички останали рискуват заедно с главите си и самото съществуване на млада България.

Но ако Стамболов умее да заплашва българските владетели в минути на нерешителност, той знае как да ги защитава в часове на опасност, когато не само тяхната съдба, но и съдбата на държавата е поставена на карта. Тъкмо той, който през 1881 г. се противопоставя на режима на пълномощията, въведен от Александър Батенберг, през 1886 г. застава с толкова нетипичната за българското поведение решителност срещу преврата на офицерите русофили. Не пресметлива лоялност, а реални опасения за бъдещето на страната го правят вдъхновител и ръководител на т. нар. контрапреврат, върнал княз Александър I Батенберг на трона.

След окончателното оттегляне на Батенберг Стамболов е назначен за регент заедно с Петко Каравелов и Сава Муткуров. Той е министър-председател (1887-1894), създател и несменяем лидер на Народнолибералната партия (от 1886). От назначаването му за регент на 27 август 1886 г. до 17 май 1894 г. Стамбо-

лов е най-влиятелната, да не кажем всесилната личност в българския политически свят.

В сложното развитие на нова България прогресът и демокрацията се създават с мечтателна поетика. Модернизацията (стопанска, институционна, политическа) и националната консолидация стават, поне в началния си етап, и с насилствени методи. **Стамболов поема цялата историческа отговорност за тях. Дали поради интуиция, или поради правилно разбран исторически опит той поема кръста да не бъде обичан, но да създаде нещо, което ще бъде оценено в бъдеще.** И ако има някаква трагична предопределеност в българската история към зависимостта от чужди сили, тъкмо Стефан Стамболов е политикът, който успява да я ограничи. В този смисъл диктатурата на Стамболов е предизвикана и развита като реакция срещу вътрешни и външни предизвикателства.

От всичките му постъпки с най-голямо влияние върху българската история като цяло е все пак довеждането на Фердинанд за княз на България. Сам Стамболов оценява съдбоносното значение на този избор с думите: *За всичко ще ми прости България, но за това, дето доведох тогава и го троняха у нас - не вярвам да ми прости нито на този, нито на онзи свят.*

По онова време вътрешната държавна стабилност е основен политически проблем за младото българско княжество, който включва избора на княз; третирането на българите извън границите на страната; участието на чужди капитали в икономиката; действията на вътрешната опозиция и ролята на църквата. **Една от големите заслуги на Стамболов е, че разбира основното: спокойствието в страната, независимо как е постигнато и как се изгражда то, е по-важно, отколкото ре-**

номето на демокрацията и престижът на малцинствената политическа търпимост. Единствен той има силата да го признае открито и да се заеме да свърши тази работа, колкото и грозна да изглежда тя, колкото и зловещи опасности да крие за нагърбилия се с нея.

Величието на политическите мъже е най-вече в това, че по-значителните им постижения остават неунищожими. Именно поради заслугите на Стамболов в края на XIX век България стъпва на широкия друм на европейската общност, в която, за изненада на много днешни анализатори, е много по-интегрирана тогава, отколкото сега. Стефан Стамболов става изкупителната жертва на този поривист и поради това немного изискан стремеж към европеизация, която не можеше да бъде постигната само чрез сервилно адаптирани модели и безкритично преклонение пред институционни решения и процедурни рецепти. В своята държавническа дейност Стамболов се ръководи единствено и само от българските национални интереси и обединението на българските земи. Въпреки миналото си на революционер като политик той отхвърля възможността за решаване на македонския въпрос по пътя на въстанието и възприема по-бавния, но по-сигурен подход за постепенна културно - политическа консолидация на българите извън границите на страната. Затова той се стреми да запази добрите отношения с Турция и да получи от нея отстъпки за сънародниците ни там. В тази дейност Стамболов намира ценен съюзник в лицето на българската Екзархия и на Екзарх Йосиф. Но тя му спечелва и много врагове сред т. нар. русофили и сред онези среди, които настояват за бързо и насилствено решаване на македонския въпрос. Принуден да действа в сложна вътрешно и външнополитическа ситуация, той не се побоява да прибегне до средствата на политическия терор и внася в политическите нрави на страната ожесточение, което по трагичен начин се отразява на неговата собствена съдба. Паднал от власт той остава беззащитен пред заплахите на своите врагове и в крайна сметка става жертва на едно от най-бруталните политически убийства в новата българска история. Посечен е наред София и на 6 юли 1895 г. умира от раните си.

Независимо от недостатъците му няма съмнение, че държавник като Стефан Стамболов би бил безкрайно необходим в сложните политически игри на настъпващото ново столетие. За съжаление след смъртта му се оказва, че просто липсват политици от неговия ранг. Сред строителите на нова България Стамболов е безспорно най-ярката фигура, която със своите политически идеи и практическа дейност оставя по-трайна следа от другите (макар и по-възрастни от него) държавници от същата епоха.

Продължение от миналия брой
Никола ГИГОВ

ДЕЦА-ИНДИГО

Така наричат свръх способните деца на Русия - деца-индиго. Шестата чакра /между веждите/ има индигов цвят и е свързана с Третото око. Тези деца четат човешките мисли и владеят телепатията. А са около 10-годишни.

Техните учители постъпват като Питагор, взел идеята от Орфей. Методът за откриване на свръх дарбата е много прост. Учителя казва:

- Стани и иди там, където моята мисъл те изпраща!

Детето отива на стола, на масата или до прозореца, отгатнало мисълта на Учителя. И когато потвърди тази си ясновидска дарба, Учителят знае, че това дете сега "ПЛУВА В ОРФЕЕВАТА СВЕТЛИНА" - ясновидс-

твото.

Много деца-индиго излизаха на сцената да ни демонстрират своите качества и да ни попеят новите си песни.

Нина ни обяснява, че децата не бива да се отделят от родителите си. Те достигат до пълно самообслужване. В Родовите имена се обистря и чувството, и мисълта. Как прекрасно се спи на свобода! Ако заспиш на "Рубльовско шосе", ще се напълниш с шум, ако поспиш в брезовата горичка, ще усетиш благодат. И вече не работиш за някого, не слугуваш, а издигаш себе си и своята дарба. Така ще дариш най-хубавия си

плод на другите.

- Моят девиз е - казва ни Нина - Човекът може 7 пъти да падне, но 8 пъти да се изправи! И Русия се изправя за 8ми път!

Надписах на Нина и Виктор книгата си "The secret of Orpheus" ("Тайната на Орфей"). Превод на три мои книги в един том на английски език: "На академик Виктор Медиков и на Нина - с обич от земята на Орфей и с поклон към Русия и Вашето творчество".

Този ден прелетя като бял гълъб в бяла брезова горичка.

А Нина ни сервира още хайвер, грозде и плодове, и риба, и руски ястия, и кисела диня, която ядохме за първи път. Като че ли за Нина се отнася мисълта на Дидро: "Което желае жената - желае го Бог".

А децата-индиго ни пяха Химн за Бога:

*Я тебе благодарю
что живу на этом свете.*

Като ангелчета са - чисти, гласовити и прекрасни. Зората на Русия.

И нека да кажат: Земята е остаряла, отровна е от хората и учените няма да могат да се справят. Но запечат ли деца - иде пролет, иде изгрев, иде ангел-преобразител. А децата пеят:

*Не судит других,
полюбит себя.*

- - -

*Щом си изморен,
щом си натъжен,
не забравяй ти -
ангел е до тебе.*

Децата-индиго в Русия и децата-орфеончета в България скоро ще се срещнат и ще пеят заедно. Ручеите обистрят затлачената река. И славеят е малък, но пее по-добре от всички птици. И България е малка, но пее като славея. Затова в нас се врязаха думите, изречени по микрофона от сцената на Конгреса: "Най-добре се представиха българите!" /Атанас Панчев, Екатерина Пейчева, Никола Гигов/. Думите бяха заглушени от ръкоплясканията в салона. А проф. Раиса Кашубина - ректор на голяма академия, допълни: "От малка България излизат големите идеи. Ние - Русия и Бълга-

рия - ще ги издигнем в небеса и ще ги дарим на света. Това е колосалният синтез на идеите на Орфей, както ни събщи Никола Гигов."

Тези думи промениха изцяло програмата ни: ние се срещаме с много учени, имаме нови срещи и нови заръки. Всички доклади ще излезнат на диск и ще бъдат разпратени до всички посолства.

ГЛАСОВЕ НА ДЕЛФИН

Една кротка старица привлече вниманието ми. Нарекох я Душата, която плаче. Тя е на 76 години, живее в Приморск край Азовско море и има прабългарско коренче. За какво е дошла, защо мълчи и поглежда към мене. Какво желае?

Тя се доближи зад мене, наведе се до ухото ми и тихо ме помоли:

- Дайте ми думата само за 2 минути.

- Но аз не давам думата тук. Аз съм като Вас.

- На Вас се спрях, помолете ги.

- И за какво Ви са тези 2 минути!?

- Няма да говоря. Ще изпея нещо.

Имахме творческа среща в Българския културен център в Москва, където щях да говоря за Орфей, а руснаци и българските гости щяха да пеят предколедни песни. Предстоеше Орфеева вечер с цял концерт, с точно определено време.

Помолих Наско /Атанас Панчев/ и Сергей /Сергей Инджов/ на мой риск да нарушим сценария, като за две минути дадем думата на тази Старица. Нека се усмихне "Душата, която плаче".

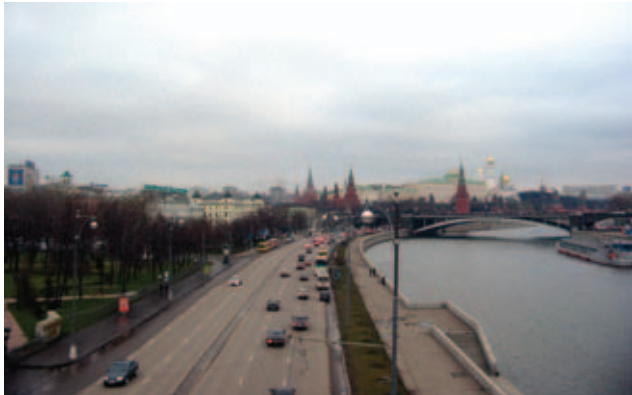
В препълнения салон, в зала древна с ба-

ВИНО ОТ

АРОНИЯ

рокови украшения, аз говорих за Орфей. А сърцето ми ускоряваше своя пулс - ще защити ли тази стара жена високите Орфееви гласове. Имаше риск.

Сергей обяви името на Старицата и й даде пожеланията от нея "2 минути". След ръкоплясканията салонът стихна като замрял. Жената не посмя да каже нищо, поклони се дълбоко, та бялата й коса просия от полюлейните светлини. Изправи се, направи жест с ръце, като че ли нещо плува и запя. Хората се заоглеждаха към прозорците - откъде идваха звуци на делфин. Как така!

Но всъщност пееше тя. Боже, какви дълбоки, чисти и ясни тонове, пълни със копнеж, страх, обич, борба! И откъде тази Старица е научила гласовете на делфините.

После тя ги смеси с песента на чайките - ту радостни, ту уплашени, ту пищящи, а между тях и с тях издигаше човешки глас с най-фините извивки. Сякаш това бе нейната молитва към Бога - сам Бог да спаси Земята от войни, от името на делфините, чайките и човешките гласове го моли да ни спаси. Да спаси цялата планета Земя, натегнала от омраза и войни. Нейната амплитуда на гласа така се разшири чрез делфините, чайките и човешкия глас, че обхвана няколко октави сякаш пееше самата Мария Калас.

Внезапно спря. Бяха изтекли нейните две минути. Тя се насочи право към мене, аз станах и се прегърнахме. Салонът заръкопляска неистово...

А на другия ден, когато Бела Цонева - директор на Българския културен център в Москва, ни изпращаше, ни каза това:

- И какво: вие дойдохте, зашеметихте ни и сега си отивате. Елате пак!

НАЙ-ФАНТАСТИЧНИЯТ СЪН

Сънищата за мен са друга реалност. Пиша стихове насън. Но и сънувам най-чудати сънища, които се сбъдват.

В Москва сънувах най-фантастичния си сън.

Сънувах, че са арестували Слънцето. Затворили го в килия. То свети и топли в студенилото, а хората отвън не могат без слънце.

Имало и човеци, които топлели и светели като слънце. Много страдали, защото изцяло се раздавали. Нейде бях писал: "И Слънцето е сирак, но свети за всички!". Но може ли да вкараш Слънцето в трюма.

Как може Слънцето да арестува, Галилей да унищожиш, Бруно да запалиш, Коперник да вържеш? Каква е тая вечна битка между мрака и светлината. И колко клади, разпятия и разстрели е имало през всичките векове.

В Русия имало днес един човек - сънувам - който вече можел да възкресява хората. Като Христос. Какъв е този учен, какви три тома има, академик, познат в целия свят. И нима е в тюрмата?

Можел да възкресява мъртвите. Можел от нищото да прави всичко. Можел от разстояние да поправя дефекти в космически кораби, за което летците и космонавтите го обичат. Можел да спаси летците от гибел. Делфин ли е този човек, гений ли е или се е доближил до самия Бог. Той написа: "ОТМЕНЯМ СМЪРТТА!"

Нима е дошла нова ера за науката, изкуството и вярата. Както Орфей ги е съчетавал в троен сплит, за да има синкретично изкуство.

"Не убивай!" повтаря днес Заключеното слънце - думите на Орфей. И създава об-

раз-форми и прави революция в мисленето, и прави световни преобразования, и спасява хора - живи и мъртви. "Бог е човек - казва той - и човекът е Бог". И сближава небето и Земята.

"Аз съм Виолетовият огън" - казва той. А виолетовият цвят в Космоса означава, че този обект се приближава към Земята, към нас. Бог е с виолетов цвят - той винаги идва към нас. И хората са "в квантов преход, за да минат в четвъртото измерение".

Сънувам аз, че поезията е вик на душата, поезията е ангел-утешител, тя е в съреволюция с природата и сърцето знае доводите, неподвластни на разсъдък. Истината е по-силна от Царя.

*Что такое счастье? Соучастье
в добрых человеческих делах.*

Поетите са като планети - взаимно свързани. Това "Заклучено слънце" пише:

*Ти си въплъщение на Създателя.
В тебе е неговата любов.*

Прави добро.

Само любовта може да ти подари безмъртието. Човек лети в самолета /живота/, без да знае откъде идва и накъде ще отиде. Само Бог вижда цялата Вселена, а съдбата е наш пилот. Ние сме малки матрьошки, внизани в Голямата матрьошка, наречена Бог /Вселена/. При ясновидство всяка наша клетка вижда микрогалактика, където сияе Слънчевата система. "Ние живеем, когато обичаме".

Сънувам, че днес в Русия големите учени-ясновидци преживяват "Синдрома на Касандра" - древната пророчица от Троя е казвала истината за Дървения кон, но е нямало кой да й повярва. И Троя падна.

Днес в Русия има няколко ясновидци, които са предсказали /показаха ни го на конгреса чрез филми/ с няколко месеца по-рано за срутването на Кулите-близнаци в САЩ /11 септември 2001 г/. Месеци по-рано предrekli и публикували, че ще потъне руската подводница "Курск". От разстояние показвали дефектите в космическите станции и ги поправяли - пак от разстояние. Затова летците ги обичат, а политиците - не. Но такава тайна погребва невинни хора - и руски и американски космонавти. А политиците не поемат вината.

И космонавти излизаха на сцената на Световния конгрес да ни разказват за това. Учените са изпреварили политиците на светлинни години. Те доказват чрез снимки, че формата на Земята се изменя /с голяма цирцина, където е САЩ, и с хлътнатина при Япония/. Така при въртенето на Земята се появяват все по-често урагани, тайфуни, цунами. Проф. Валитов ни казва, че който и да е обект от цялата вселена въздейства с всеки друг и то мигновено, независимо и от разстояние. Утре ще имаме Звездни градчета в Златно сечение, ако искаме да съществуваме.

Ние дори не знаем колко избегнати атомни взрива са предотвратени от тези даровити хора като "Заклученото слънце". Какво значение има тук името, ако Гения се е доближил до Бога и прави добро. Държи в ръцете си сфероматрицата и може да възкресява. Нима ние не искаме да отменим смъртта!?

Събудих се с едно узряло стихотворение, посветено на Григорий Грабовой, автор на три научни тома, академик, възкресител на хора и заключеник в трюма. Моят сън бил чиста действителност. Горко на гениите!

ВАНГА Е ЖИВА

Някога Ванга каза, че Гагарин е жив, но ние не повярвахме.

Десетилетия бях близък с Ванга, без да афиширам това.

На стр. 6-7

От стр. 4-5

Останаха ми като скъп завет нейните думи: "Гигов върви по Орфеева пътека и написаното от него е вярно".

Сега сме в Москва и откъде дойде името на Ванга? В хотела ни потърси един учен от Тюмен, нарича се Геннадий Суботин и той е вторият човек, който може да възкресява хора. Не ние него, а той нас потърси в хотела. Откъде е могъл да знае за нас!

Знае за книгите ни, каза, че е довел "6 негови възкресени", иска да ни ги покаже, да поговорим с него и с тях. Стана, както преживе каза Ванга: "Идва ден на чудесата".

Срещнахме се. И разговорът ни бе няколко часа. Тук ще спомена, че "възкресените" ни снимаха с камери. Ние се ръкувахме, говорихме с тях, само в погледа можеше да се види някаква неопределима тъга, отнесеност и скрит техен живот.

Седнах близо до Геннадий Суботин и той ни заговори:

- Аз навлезнах в научната загадка алфа, бета, тета и делта лъчи. Ако мисълта на човека не преодолее земната гравитация, тя се раздробява. Но ако я преодолее, тя се слива с Бога и света. Това е мисъл-космонавт, която лети около Земята или сред звездите. Ябълката може да стане куче, а кучето - самолет. Времето е енергия с пулсации на силови полета. Работа чрез стволните клетки.

Внезапно Геннадий Петрович се обърна лично към мен и ми каза:

- Ти си възкресен. Ти си от генофонда на Бога, от неговия архив си и това е акаша.

Аз премълчах - не исках да говоря за себе си. Но пожелах да хвана ръката му, да я усетя: силна, здрава ръка, а от пръстите му струят невидими потоци светлина.

- 45 сантиметра над главата на човека се намира информационната кристална корона. Там стои загубеното за нас древно знание. Отначало Създателят създаде, а сега Човекът навлиза в неговите владения в Космоса и става сътворец. Бог е всяко вещество и всяко събитие. Има единно битие - с вълнова вибрация. Вълните са цветни. Когато цветовете се съберат в една точка - имаме бял цвят /Орфеевият/. Това е духовното сърце на Космоса. И в него и неживото е живо. Квантите се раждат и изчезват. При нулева вибрация на мозъка влизаме в резонанс със Вселената. Когато мозъкът мълчи, Космосът говори. Тогава действа душата. Тя пренася веществото през макрофаза. Човекът на Земята има връзка със своята душа на небето. Тогава Бог реализира своето вдъхновение. Тогава и ти си Създател. Чувстваш висшата скорост и плавните импулси. Явяват се символи, цифри, знаци и звуци. Сътворец си на Бога. Така е при висока цел и мечта. В растенията е скрит космически език - нали имаш книга "Орфей и цветята". В Космоса има 4 кода: цифров код, генетичен код, вербален код и образен код...

Аз притворих очи, защото в моите книги за Орфей пиша също за Божествените кодове. И така бе възкресена писмеността в Родопите.

- Аз, Геннадий Суботин, съм роден на 13 януари 1963 г. в Тюмен. И като се обърна със светещи очи към мен той изрече ясно:

- АЗ ВЪЗКРЕСИХ БЪЛГАРСКИЯ ФЕНОМЕН ВАНГА. Сега тя живее в гр. Тюмен. Все още възвръщам прекъснатата й памет. Ванга ще се завърне отново в България. Спомняте ли си думите на Ванга за Русия: "Ще дойде Осмият и той ще подпише окончателния мир на планетата". Този ден е сага и този човек е жив. Да, ние ще отведем възкресената Ванга в България, където тя е живяла.

Геннадий Суботин ми подари книгата си "Кристалът на любовта", гр. Тюмен, 2006 г.,

с надпис до мен "С любовью", 10 XII 2006 г. И ми обърна внимание:

- Виж в тази книга страница 82, там описвам как съм възкресил Ванга. Аз държах голямата му книга до гърдите си. "Знанието - това е движение на съзнанието до осъзнаването на света" /Григорий Грабовой/.

- Ванга сега има ураган-очи, нали тя беше ослепяла от буря. Говоря с нея като с вас. Ние ще открием и лек срещу рака и спина. Защото всяка ракова клетка ще изпълним с бяла, сребърна светлина /раковата клетка има тютюнев цвят/. Знайте, всички наши действия се дублират във Вселената. Това е фрактална реалност. Чувството реагира по-бързо от ума. И се появяват геометрични мисъл-форми. Човекът тогава е сътворител като Бог и продължава да сътворява света.

- А по какъв код ще познаем гения? - попитах.

- По цифров код. Геният е числото 7, повторено 8 пъти. /Затова Осмият/. Когато видим числото 77777777 - това е Геният. Тук Бог и Геният са се сляли.

А "шестте възкресени" се местват по леглата, заемат различни позиции и ни снимат с камерите си. За къде ще бъде този филм - за нашия реален свят или за отвъдния!

Видях бъдните чудеса на света. Бях очеvideц заедно с другите българи, че науката, изкуството и вярата нямат предел и човешката гениалност издига човечеството до Божествените светове. Душата ще изпревари техническия прогрес и никоя космическа станция не може да бъде така бърза, както душата на човека, излетяла с "горивото" на любовта и вярата. Не отделни хора, а Русия за мене е възкресена и ще дари Възкресението на цялото човечество.

ВИНО ОТ АРОНИЯ

Когато разглеждахме новите Родови имения в Родное, ние помолихме академик Медиков да спрем при случайна къща от дърво и да се запознаем със случайно семейство.

Видяхме една къща-вила в строеж, видяхме и хора там и помолихме да спрем.

Къщата-вила беше покрита с дебели, много дебели обелени трупи, подредени една връз друга, с мъх между тях и с врезки в ъглите. Ухаеше на бор и смола.

Александър /стопанинът на Родовото имение от 10 декара/ тикаше една пълна количка, за да изсипе пръстта и да подравни една леха. Подравняването беше като с нивелир. Ирина - жена му, носеше нещо в ръка и беше до "Хладилника" - вкопано извън вилата мазе - половината в земята, половината над земята, което запазва всички храни и плодове при ниска температура.

Ръкувахме се с Александър. Той е с брада, сини очи, строен и кротък. Има погледа на Исус. Ирина е плаха като сърна и гледа с очи какво търсят тук тези чужденци. А детенцето им Настенка - на 5 годинки, се е обула с едри ботуши на боси крачета и крачи важно с тях.

Извинихме се и пожелахме да ни отделят само няколко минути. Александър ни поведе към вилата от дърво, да ни покаже какво може да стори със собствен труд. А аз си мислех: как ли тези дебели и дълги 5-6 метрови трупи могат да се обелват, връзват и вдигат от един-двама души, когато 4-5 човека биха били недостатъчни.

Но мечтата за свой дом е толкова голяма, че сърцето измисля.

Първо Сашо ни показа посадените кедрчета, мънички като глухарчета, обградени околоръст, за да не ги засегне нищо. Показа ни и един голям изкоп във форма на пеперуда - това е бъдното му езеро. Негово си езеро, направено от него. Отвори-ха ни и "Хладилника-мазе", изпълнено за

АРОНИЯ

же "Скобель" - по какъв начин прави извивките на гредите, обръщания и врезки. Показа ни "конда", инструмент измислен от него, за да върти трупите. Свободният човек твори свободно. Дори и рижите му вежди се радват, като държи инструментите. Сам е обелвал трупите, та лъщят от жълтеникави блясъци и смолен аромат.

Настенка седна в люлката и се залюля така силно, че големите ѝ ботуши станаха отвесни, с пети към небето. После тя скочи и грабна една гребло със зъбците нагоре и взе да дърпа пръстта. Тя все още не знае, че зъбците на греблото трябва да са надолу. Ирина отиде за нещо в мазето, а Настенка си изу ботушите, за да видим белите и боси крачета - едно по едно ни ги показваше, а русата ѝ коса се сипеше от щастие. Никой не ѝ направи бележка, че може да настине /беше 9 декември 2006 г, зима/. Настенка ни отведе и при най-малкото кедръче, наречено на нейното име, което ще расте заедно с нея и ще зазвъни след 500 години.

- Мам, мам, мам! - затича се да срещне майка си, която излезе от мазето, носеше в лява ръка един съд, а в дясна ръка напълнила голяма руска чаша с някаква течност. И един по един ни почерпи:

- Пийнете за щастие. Това е вино от арония. Сами сме си го направили.

Съзрях в чашата светлоалената течност и уханиято първо ме обзе. Глътките бяха така божествени, че ги усетих чак в петите. Това ново, свежо питие, измислено от обичащи се хора, които не търсят алкохол, а освежават себе си чрез "Вино от арония", за да усетят сладостта на живота, богатствата на природата, уханията на плодовете и свежестта, която премахва умората. Питието е много чисто, леко сладко, много резливо и сякаш ме облепваше извътре с еликсир. "Вино от арония" - вино от любов и за любов.

Ние тръгнахме, а Настенка дълго ни махаше с ръчица и русата ѝ дълга косица се веше за сбогом.

ДЪГА ОТ МУРМАНСК

Бродихме из имението на Владимир Мегре. Посочиха ни и къщата на Молчанов - предприемачът, организирал намирането на земята за селището. Мегре още не си е вдигнал вила - неговите книги с 30 милионен тираж са Голямата му къща. Той идва тук да усети свободата на свободния труд и да опише въздишките на Анастасия.

Кладенецът на Медиков

Тук наблизко са и къщите на "Бардите" /Певците/, на които, откакто са дошли тук, са им се родили 6 деца.

Сбогувахме се с Родное, затихнали в колата на академик Медиков. Той не наруши тишината с думи, а ни пушна една песен от Мурманск. Боже мой - нова песен за нов

Имението на Молчанови /къщата и банята/, снимки на което показахме и в 3 (64) брой на вестника

живот. Още първите звуци на китарата и първите думи на един дует между мъж и жена грабна сърцето ми, защото това е изстраданата любов. Мъжът пее, че в живота много са грешили, но над Мурманск вече се е извила дъга, това е прошката на Бога. Мъжкият глас пее "Я влюблюсь" и като славей моли своята изгора:

Я обещаю новую жизнь.

И с табою улетаю...

Женският глас му отвръща със същите думи, но по-нежни и ласкави. А после двамата запяват в дует:

Я обещаю новую жизнь,

И с табою отлетаю...

Дорогу я знаю....

Това не е музика, това не е песен, това е любов. Двамата са загърбили грешното, изстрадано минало и с Божествена любов летят към мечтата си.

В околото ми напя сълза. Хиляди слънца - от езерата и потоците - ни прегърнаха с лъчи. Видях нова Русия, която разперва крилете си с небесната енергия на любовта.

И като отлитахме самите ние, сърцето ми повтаряше:

Я обещаю новую жизнь.

И с табою улетаю.

О, о, о - сердце поет...

Как мога да кажа "Сбогом", когато песента и руската душа пеят като изворче ново и зоват. Перото ми изписва "Довиждане", а сърцето ми пее с дъгата на Мурманск. Всичко е простено, защото е дошла любовта.

Край

Зимник

зимата с плодове и продукти. Влезнахме и във вилата - голяма и просторна, на два етажа, изцяло от дърво, мераклийски подредена, ухаеща на смола, със специални стаи и подразделения и с мисли за свободата, любовта и Настенка. Работилницата, отделна сграда, му е пълна с инструменти, а пред нея, на веранда, е завързана люлка - Настенка да се люлее.

- Тук само Бог е над тебе и никой друг! - казва Сашо. Той иска да добави "И любовта в нас", но премълчава. Въведе ни в работилницата с инструменти, за да ни пока-

От стр.1

Такава е съдбата му за съжаление и след настъпилите промени.

През първата половина на ХХ век е бил добре познат. Братя Данчови в излязлата през 1936 г. тяхна Българска енциклопедия, пишат: **"СТОЙЧЕВ (г-р Христо К.), български лекар, общественик и публицист (1872-1935). Роден в Асеновград, завършил медицина и специализирал по вътрешни болести в Лион. Ратник за изтъкване на минералната вода в Солудервент. Създател на почивната станция в Гюешево - Кюстендилско, на водолечебния санаториум в Хисаря - Карловско. Възстановител на масонството в България. Автор на много статии и брошури."**

Личните ми дирения потвърдиха написаното от братя Данчови и даже показаха, че той има повече заслуги за България. Изследванията обаче са само в начален период и за това ги определям като "предварително съобщение".

И така, кой е Христо Стойчев? Какво знаем за живота, личността и делото му?

Вероятно се е родил в заможно семейство, защото е имал възможността да се учи в едно от престижните училища в България - Френския колеж в Пловдив, а после да следва медицина във Франция.

Написаното от него, макар и малко по обем, както и за него, го обрисуват като една високообразована, чувствителна личност, един европейски филантроп и горещ родолюбец, сеяч на просвета в България и застъпник на интересите на България като виден масон и не на последно място ерудит, който изтъква качествата на българина и значимостта на неговата история, благодарение на френския език, който владее до съвършенство.

Той е бил един от видните български масони.

Още като студент във Франция в края на ХІХ или началото ХХ век Христо Стойчев е бил приет в Лионската масонска ложа №155, която била под послушението на Великата ложа на Франция. /1, с.22/. Това се оказало много ползотворно както за влиянието на френското масонство в България, така и за защита на българската национална кауза след поражението на България в Междусъюзническата война през 1913 г. и в продължение на много години след това. С такава цел била създадена през 1914 г. масонската ложа "Заря" в София. Инж. Димитър Ведър, син на основателя на българското масонство Иван Ведър и сам виден масон, свидетелства: "...През 1913 г. се появи идеята да се основе вече трета българска ложа. ...Нуждата от създаване на ложа беше чувствителна, поради фак-

та, че тогавашната чужда преса едностранно третираше озлобена и оклеветена България като варварска страна." /2, с.26/ От понататъшния текст на Димитър Ведър, както и от други извори узнаваме, че основните личности, основатели на ложата, са били именно Ведър и Христо Стойчев и че тя е била под ведението на Великата ложа на Франция. /пак там/ С времето придобила първостепенно значение сред българските ложи. Ведър сочи: "Благодарение на **брат Едуард Картие ла-Тант...** Великата ложа

на Франция в писмото си от 9.VI.1917 г. даде своето съгласие ложата "Заря" да се развие и обяви като независима и самостоятелна." /2, с.27/ Така възниква Великата ложа на България в края на същата година. Нейният девиз е: "Любов, истина, труд". За нея Величко Георгиев пише: "Приетият от учредителното събрание временен устав на великата ложа на България представлявал извлечение от този на Великата ложа на Франция. Според него тя обема в себе си всички ложи и огнища в България ... Тя не признавала друга масонска власт на територията на страната." /1, с.41 и 42/. Първата световна война разделила българските масони на две - едините били за Съгласението, а другите - за Централните сили. Естествено Христо Стойчев бил за Съгласението. Величко Стойчев сочи: "Основаването на ВЛБ (Великата ложа на България) и на нейните две съставни ложи не минало гладко. Част от масоните начело с първомайстора на ложа "Заря" Христо Стойчев не останали доволни нито от ръководството на ВЛБ, нито от начина, по който

БЪЛГАРИЯ, НЕЙНИТЕ ПРИЯТЕЛИ И СВЕТЪТ

ОПИТ ЗА РАЗГАДКА НА ЗАГАДКАТА ФРЕНСКИЯТ НАРОДЕН ТАНЦ ЛА БУРЕ И НАШАТА РЪЧЕНИЦА

били обособени ложите "Зора" и "Светлина". Неговолството изваляло от това, че в ложите взели връх привържениците на съюза на България с Централните сили ... Тази група не ще да е била, нито без влияние, особено когато било съвсем ясно, че победата във войната клоняла към силите на Съгласението." /1, с.49/

Държа да се знае, че като масон, той е проучвал и легендите, свързани с възникване на масонството. Неговият очерк "Балкис - царицата на Сава", издаден през 1927 г., пленява читателя със стила си. Може би този художествен разказ-проучване е въобще един от най-добрите не само в България, но

за това трябва да си кажат думата специалистите, ако въобще има такива в страната ни. В случая имам предвид легендите, свързани не само с масонството, а и други, възпяващи "най-красивата жена", "при това с блестящ ум".

Можем ли да определим д-р Христо Стойчев като един от видните специалисти по българските минерални води? До сега не се добрах до необходимите сведения. Единственото, което установих е, че ги е познавал и добре е ратувал за тяхното оползотворяване от медицинска и стопанска гледна точка. Ето два характерни цитата от негови публикации:

1) "През 1924 година се платени в чужбина 391,800 лева за лечебни води за пиене. Тая година вносът ще е най-малко удвоен за чуждите води, а от това следва, че са изплатени (през настоящата 1927 г.) повече от 1 милион лева. Всичката тази сума в бъдеще ще се икономисва за страната, стига лекарското съсловие, както и българска-

та публика да дават преднина на нашата минерална вода." /3, с.15/

2) "Едва ли има друга страна в света, надарена тъй щедро с термални и минерални извори както нашата: от тях някои поради химическия си състав съставляват всесветски редкости; ние българите обаче нямаме ясна представа за ценността им, нито пък се стараем усърдно да се запознаем с тях, така, че и до днес още не знаем какви богатства представяват за страната ни, било в здравно, било в стопанско отношение. Да бяха били нашите минерални води в друга някоя страна, дигнали биха буря от възторжени хвалебствени писания; обществото би се наводнило с брошури, книги и статии по вестници и списания, та и глухите да чуят, и слепите да видят, колко термалните и минерални води са ценни за народния поминък и напредък. Това би привлякло в страната поток от посетители - едни, които се нуждаят за поправка на разклатеното си здраве, други пък, които ще потърсят в курортите места за отгих или развлечение." /4, с.3/

Българската завист и партизанщина, както при много други достойни българи, не са го пожалили. След няколко настоявания, д-р Христо Стойчев е приел да стане главен лекар на железниците при изричната уговорка, че няма да има партизански намеси в работата му. За три години - 1920-1923 г. службата от кретаща преди назначението му се е превърнала в образцова. Лекувала е разболелите се железничари и е създала условия здравите да си почиват. За благодарност е бил уволнен за нехайство, равно на престъпление /5, с.11-14/

Без да е историк, но бидейки истински високообразован родолюбец, той попада още като студент на един особен случай и му отдава значителна част от живота си. За него пиша в следващите редове.

БУГРИТЕ - ЕДНО НЕИЗПОЛЗВАНО ОТ БЪЛГАРСКИТЕ ИСТОРИЦИ ИЗСЛЕДВАНЕ

Проучването има дълга история. Публикувано е за пръв път във френския печат през 1906 г. /6/, за втори, вече у нас, през 1912 г. в авторитетното "Френско-българско списание" на Дружеството на бившите ученици от Френския колеж в Пловдив /7/, а след това вече като книга - през 1926 и 1927 г. Първите три публикации са на френски език, а последната - на български. Не ми е известно първото му название, второто е "Бугри-

те", третото - "БУГРИТЕ. Стара българска колония в Франция" и 4-то - "БУГРИТЕ. Стари български поселници във Франция". За първата публикация имам само библиографско сведение, втората съдържа основните сведения - доказателства за българския произход на овернците и добре мотивирано твърдение, че с тях се свързва думата "бугр" със значение на "българин" - в положителен смисъл. Към основните си доказателства той добавя нови в следващите две публикации, като те са почти еднакви. Все пак има известни нюанси, като последната съдържа и нови данни.

Възниква въпросът, защо след като става дума за едно сериозно проучване, отразено в репертоара "Български книги. 1887 -1944", то не фигурира в ползваните извори от такива видни специалисти по богомилството като акад. Димитър Ангелов и Борислав Примов?

Отговор нямам, но предположение - да. Знаем вече, че той е бил премълчаван от блюстителите, които са се грижили за българската култура след 9 септември 1944, поради факта, че е бил виден масон. Към този му първи "грех" се е прибавил и друг, не по малко "страшен". В това си проучване той се е изявявал като "великобългарски шовинист", ако трябва да употребя тогавашната "научна" терминология, подчертавайки дебелия значението на българите в историята на човечеството и за формирането на българския народ в Дунавска България. Ето две характерни негови твърдения в тази насока:

1. "От недавнашните проучвания на историците се изтъква, че прочутите ХУНИ не са били друго освен българи ... Техния цар АТИЛА, наречен победител на източните и западни императори, желайки да присъедини към владенията си и Галия, се приближил с войските си до вратите на Париж..." /8, с.39/.

2. "...Ако арменският историк Моис Хорен намира нашата раса 125 години пр.Хр. в Северна Армения, ако Павел Дякон я вижда по бреговете на германската река Одер през 1-ия век сл.Хр., ако ние я виждаме да изгради една голяма държава в Русия (Воложка България), ако ние я намираме от XII до XV век в Мала Азия да създаде независима държава и днес да е една от балканските държави, това е защото българската раса, която е спомогнала за прогреса на цивилизацията, както със своята национална специфика, така и въобще, е несъмнено една раса, която заслужава да има една по-пълна и по-точна история." /9, с.39/.

Нека припомним, че за сходни твърдения Димитър Съслов е бил изпратен след 9 септември 1944 г. в концентрационен лагер, трудът му "Пътят на България" (1936 г.) - инкриминиран и

създадената от него родолюбива организация "Българска орда" е била разтурена като шовинистична и фашистка.

"БУГРИТЕ" В БЪЛГАРСКОТО И ФРЕНСКОТО ИСТОРИОЗНАНИЕ И БЪЛГАРСКИТЕ И ФРЕНСКИТЕ ЕЗИКОВИ И ЕНЦИКЛОПЕДИЧНИ СПРАВОЧНИЦИ

В историознанието на двете страни и техните енциклопедични справочници думата "бугр" се свързва от историческа гледна точка само с богомилството. Що се отнася до самата дума от езикова гледна точка, то тя във френските речници и енциклопедични справочници

има и положително, и отрицателно значение.

В последното издание на капиталния си труд "Богомилството" от 1993 г. акад. Димитър Ангелов пише: "За пръв път названието "българи" с такова значение ("еретици") е употребено от френския хронист Роберт Оксер в един пасаж от неговото произведение, което се отнася до 1201 г. Говори за неправолюбивите възгледи на някой си рицар Евранд, чиято ерес била назована като "ерес на българите..." /цит. съч., с.96/. По-натък той сочи: "името "българи" в неговите различни варианти и главно във формата "бугр" (женски род бугреса) запазило своята популярност във френските земи не само през XII-XIV век, но и в последващите столетия, за да достигне чак до наши дни..." /пак там/.

БУГРИТЕ В ПРОУЧВАНЕТО НА ХРИСТО СТОЙЧЕВ СЪС СЪЩОТО НАИМЕНОВАНИЕ

Още като студент е установил, че в овернците има нещо българско. Той пише: "Оверния (Оверн) е прочута на всички френци със своя локален танц ЛА-БУРЕ, танец към който Овернянци са много пристрастени и когото играят с голямо оживление и жар. До 1898 г. нам

не беше известно даже името на този танец, но празнувайки Бъдни вечер с няколко овернянски студенти, ги видяхме да играят Буре-ята. Неописуема бе изненадата ни, защото това хоро бе ни повече, ни по-малко от българското хоро **ръченица** (поседница). Със същите стъпки, същите движения, същото дяволско увлечение ... Французин, който би видял да се играе българската ръченица, веднага би познал в нея овернянския танец Ла-Буре." /8, с.24 и 25/.

Истинското откритие за голямата връзка овернци - българи е направил по-късно. Той пише: "През септември 1904 г. взехме участие в една научна медицинска експедиция по термално-минералните станции на централна Франция. Бяхме в самия център на Оверния. Каква голяма беше нашата изненада да се чувстваме като в позната и

сродна нам страна! Същите физиономии, същата походка, същите стройни и лични брентки, с малко груби черти, със слабо мургави лица и здрава зъбна система. Някои от тях носеха великолепни бради, наподобяващи извънредно много българските попове, въобще външност на здрави натури. Тази здравина, добре позната във Франция, им позволява да се отдават на най-трудни професии. Тяхната дълговечност, естествено последствие, се приближава до тая на българите..." /8, с.63 и 64/

Силно впечатлен, допускам, че Христо Стойчев веднага се е заел да проучва откъде идва това сходство. Скоро, скоро у него ще да се оформило виждането, че овернци са стара българска колония, заселила се по земите на Оверн още в ранното средновековие, защото през 1906 г. той публикува за пръв път това свое виждане във френския печат /6/. Не познавам текста на тази публикация, но за представеното виждане в нея съдя от написаното от него през 1927 г.: "Цитирания няколко пъти от нас г. Гандийон-Жан д'Арм съхранява извадки от 47 вестници и списания, които са

коментирали нашата теза за расова общност между българи и овернянци, теза, изложена от нас в две статии, писани на френски" (в случая тази от 1906 г. и проучването му "Бугрите" от 1912 г. - Н. Кафт.)" /8, с.27/

Коя е основната причина Христо Стойчев така продължително да проучва думата "бугр" и връзката овернци - българи?

Подчертавам "основната причина", защото само по себе си едно такова проучване за един високообразован родолюбец, какъвто е бил Христо Стойчев, е притегателно и значимо. Ако човек познава само другите му публикации, отразени в репертоара "Български книги. 1878-1944 г", той може да стигне до такова заключение, до което и аз стигнах, прочитайки ги. Та той беше проучвал легендите за Балкис, беше превел един чудесен роман от шведската писателка Емили Карлен "Два брака". Защо тогава да не продължава да изследва своята находка, която при това е била органически свързана с неговото родолюбие?! И все пак, ако човек се запознае по-подробно с неговия живот и дейност, би стигнал до нещо много по-значимо като мотивация.

Коя е тя според мен?

Един истински масон трябва да бъде гражданин на света, да работи за побратимяването на хората и да се самоусъвършенства чрез просветление. Това обаче не означава да забрави корените и отечеството си. Едно от имената на българското масонство, на които Христо Стойчев е съратник, инж. Димитър Ведър, подчертава: "За Свободното зидарство няма благополучие на човечеството, ако преди това не се постигне такова за семейството, Народа и Отечеството!" /2, с.2/. Точно такъв образец масон е бил Христо Стойчев.

Масонството е било велика сила, а френският език е бил езикът за общуване в областта на културата и хуманитарните науки. Христо Стойчев е бил масон и поклонник на френския език и култура вероятно още от годините, когато се е учил във френския колеж в Пловдив.

Той ще да е продължил да има контакти с френските масони. За такива ни подсказва и фактът, че ложа "Заря", която се създава с най-дейно негово участие през 1914 г., е под послушничеството на Великата ложа на Франция, към която той принадлежал чрез ложа 155 още от студентските си години. Следователно масонството е давало на Христо Стойчев прекрасна възможност да запознае както масоните, така и много други дейци на културата с най-добрите качества на българина и важни моменти от неговата история, посредством това си проучване.

На стр. 10-11

От стр. 8-9

Че такава е била неговата цел говори красноречиво фактът, когато той го публикува през 1912 г. на френски, а не на български език. Все със същата цел, вече много обогатено, той го публикува пак първо на френски през 1926 г. и чак след това на български, защото несъмнено е бил твърдо убеден, че находката му е важна въобще за нашите историци, а не само за тези от тях, ползващи френски.

Тази необходимост той подчертава и през 1926 г., и през 1927 г. Уверен съм, че си е поставял с това проучване и друга важна цел: сближаването на българите с френските им събратя - овернците. В такъв дух е написано проучването, в този дух са били и неговите контакти с овернци. Ето един характерен цитат: "Г-н Гандион Жан д'Арм, който е един високопросветен французин от Оверния, с обширна култура, владеец отлично немски и английски езици, се показва особено благосклонен към нас през 1924 г, когато бяхме в Париж. Всеки понеделник той приемаше в дома си по-видните овернянски писатели, поети, поетеси, композитори, скулптори, живописци, артисти и пр. и на тези срещи канеше и нас, КАТО КОМПАТРИОТ (т.е. като съотечественици - бел. Н. Кафт.) Сходството на българите с овернянци бе често предмет на разговор. Овернянецът живописец г-н Бюссе ни каза веднъж, че намира удивителна прилика между овернянци и фотографирани български военнопленници. Това твърдение като такова на живописец, а живописците ЗНАЯТ ДА ВИЖДАТ ТОЧНО чертите и изражението, е от голямо значение за нас." /8, с.62 и 63/

КОГА И КАК КОМПАКТНА МАСА БЪЛГАРИ СА СЕ ЗАСЕЛИЛИ ПО ЗЕМИТЕ НА ОВЕРН. ЗА ДВЕТЕ ЗНАЧЕНИЯ НА ДУМАТА "БУГР" ВЪВ ФРЕНСКИЯ ЕЗИК

Най-значителният принос на изследването на д-р Христо Стойчев се състои в това, че той показва сходството във физическия тип на българите с овернците, в техния менталитет, обичаи, бит и идентичността между любимия танц на овернци Ла Буре и нашата ръченица като стъпки, мелодии и някои песни. При това той дава свидетелства, които и вещ историк не би намерил. Имам предвид многото впечатления на френски журналисти и общественици, които установяват сходство между българите и овернци, особено по време на Балканската и Първата световна война и взетите от Франция български военнопленници. Някои от тези свидетелства са и лично негови, които или не са предмет на публикации, или до сега не са установени от наши-

те историци и всякакъв вид други проучвания на връзките между българи и французи. Ето два характерни примера:

"Г-н Гандион Жан д'Арм, пише Христо Стойчев, ни разказа, как по време на голямата война показвал фотографии на български военнопленници на своята много стара леля, питайки я на кого ѝ напомнят, закривайки обяснителните текстове: "На овернянци" - бил постоянният ѝ отговор." /9, с.32/

Ето и едно лично негово впечатление, което може би още не е установено от нашите етнографи. Той посочва: "В токущо основания локален музей в града Клермон-Феран, столица на Оверния, бях изненадан от много очебийни сходства на някои овернянски покъщини и предметите с българските." След като ги изброява, завършва така: "Но най-забележителното за отбелязване е, че националният музикален инструмент у българи, както и у овернянци е ГАЙДАТА ... Формата ѝ е точно същата, а в мелодиите има поразително сходство." /8, с.72 и 73/

И така, след като е установено сходството между българи и овернци с поредица от факти и логически доводи, остава да се намери отговор на следващите два въпроса - кога тази компактна маса българи е дошла по сегашните френски земи и как е станало това?

Според Христо Стойчев това ще да е станало в ранното средновековие и по всяка вероятност от към 451 г. до към началото на IX век. Ето и двете му основни предположения:

"Полководецът Аециус (Аеций)... нападнал Атила и го разбил на шалонското поле (Каталаунските полета) в 451 г. И да не приемем напълно, че хуните са били българи, не може да се отрече, че ядрото на войските на Атила е било българи ... Като се знае, че хунският цар в тоя бой е участвал с близо 400 хиляди войници, мъчно би било изключат от тази армия българите. След поражението на тая колосална маса от хора, допустимо е, че множество българи са избягали в мъчно достъпната овернянска област. Като ни е известно, че в далечни времена при войните са заселвали с пленници по-малолюдните провинции, защо да не предположим, че българи са се населили Оверния по такъв именно случай." /8, с.39-41/

"Хан Омуртаг, (царувал от 816 до 831 г. - бел. Н. Кафт.) е водил войни с френците, държавата на които граничела с българската държава. В тия войни той е бил разбит, откъде и възможността да се пренесат в Оверния пленени българи; и друго обстоятелство обаче е способствало за изселване на българи във Франция - гонението, на което са били подвързани тези от тях, които са били приели християнството, а такива е имало маса." /8, с.52/

БЪЛГАРИЯ, НЕЙНИТЕ ПРИЯТЕЛИ И СВЕТЪТ

ОПИТ ЗА РАЗГАДКА НА ЗАГАДКАТА ФРЕНСКИЯТ НАРОДЕН ТАНЦ ЛА БУРЕ И НАШАТА РЪЧЕНИЦА

Какво е виждането на Христо Стойчев за съдбата на тези българи, заселили се в Оверн?

Със своите качества, типични за българите, постепенно са спечелили симпатиите на населението, което сега живее във Франция и Белгия. "Думата "бугр" (българин) се е свързала неразривно с думата "овернец" и е имала положително съдържание в един или друг оттенък. Пак според него отрицателното значение на думата "бугр" е свързано с гоненията на български богомили бегълци във Франция, срещу които са били организирани и кръстоносните походи. На този въпрос се спирам в послесловието. Христо Стойчев сочи два основни аргумента, въз основа на които българите дошли в Оверн и българските богомили бегълци не бива да се смесват:

1. Географско разположение: бегълците богомили са се намирали в Окситания, която е различна географска област от Оверн.

2. Има коренно различие между веселящите овернци и бегълците богомили, за които духовният живот е бил всичко, техният идеал, за който са приемали и мъченическа смърт.

Христо Стойчев посочва: "...Нека допуснем ...че българските еретици са принесли своята песен ("Буряно - Бурянке" - Н. Кафт.) и танец (ръченицата - Н. Кафт.); не би трябвало да забравяме в такъв случай, че тия еретици, несъмнено фанатизирани поради толкова гонения, заставени да преминават пеша разстояния от по 3000 километра, без да знаят езиците на пропътуваните страни, не са били предразположени към развлечения... Но нека, въпреки това пак допуснем, че българските еретици не са се лишавали от развлечения. Питаме се тогаз, защо в Оверния само песента и танца са се пазили тъй живо и до днес, а не в Лангедока и в Тулузенско, гдето историята намира най-многобройни тези еретици." /8, с.34 и 35/

Христо Стойчев подчертава и друг важен факт. Въпреки огромните усилия на светската френска власт да очерни думата "бугр" ("българин"), както и на католическата черква, тя в обикновения френски говор е продължила да означава нещо положително и то до наши дни. Той пише:

"Тя (думата "Бугр" и вариантът ѝ "Булгар"), въпреки всичко, е запазила част от благоприятния си смисъл, който и до ден днешен продължава да съществува паралелно с лошия ... През XV-II-то столетие в фландрската област (четем във фило-

софския речник на Волтер) най-обикновеното определение за един снажен и красив момък беше: "C'est un joli bulgare" - "Това е един хубавеляк българин." За един добър човек се е казвало: "Un bon bulgare".

По-нататък в цитирания Волтеров речник четем: "Когато Людовик XIV-ий завладя Фландрия, жителите ѝ - фламандците, казваха за него: "Това е то Господар истински Булгар, нашият пред него не е нищо..."

И още, думата БУГР е едно мило, приятелско обръщение, което се среща в някои области на Франция. Така, край брега на Женевското езеро, най-вече в Тонон-ле-бен като искат да погледят някое дете, казват: "Tu es un bon petit bougre" - "Ти си едно добро, хрисимичко българче."

Най-широкото обаче приложение на думата БУГР намираме във френската провинция Оверния. Тя се употребява там с добродушие и с потупване по рамото, за да се засили по този начин повече идеята за дружелюбие, която поражда: "БУГРИ-ДЕ-БУГРА" (българин май с българин!). Когато пристигнат в Ронския окръг работници - овернянци, които всякога се придружават от синовете им, населението казва: "Voici les petits bougres, qui s'ammenent" - "Ей ги, че пристигат малките бугри". /8, с.20-23/

ПРИЗИВЪТ НА ХРИСТО СТОЙЧЕВ КЪМ БЪЛГАРСКИТЕ ИСТОРИЦИ - ГЛАС В ПУСТИНЯ

Още в първата си публикация в България от 1912 г. Христо Стойчев призова нашите специалисти да проучат въпроса за тази българска колония във Франция. Тя завършва така: "Поразен от големите съвпадения (в сходствата между българи и овернци - бел. Н. Кафт), аз си позволих само да ги изложа, с цел да повдигна въпроса и с голямо удоволствие предоставям свободно полето за разработки на добронамерените езиковеди, историци и етнографи." /7, с.164/

В публикацията си от 1926 г. той посочва вече интереса към въпроса в Оверн. Припомням го още веднъж: "Господин Гандион Жан д'Арм ни говори в Париж за 47 изрезки от вестници и списания, които коментират като приемат или отричат нашата теза. Следователно френското общество е проявило един достатъчно жив интерес към този предмет. Това ни се струва трябва да стимулира българските историци и изследователи на свой ред да се заемат с него, за да разрешат важния проблем за миналото на българската раса" /9, с.39/.

Двойно важен е за нас призивът на Христо Стойчев в последното му издание от 1927 г. То гласи: "Г. Гандийон Жан-г'Арм съхранява извадки от 47 вестници, които са коментирали нашата теза за расова общност между българи и овернци, теза изложена от нас в две статии, писани на френски (от 1906 и 1912 и вече цитирани - бел. Н. Кафт.). Ако френският печат прояви такъв интерес по въпроса, с право сме да очакваме да проявят такъв интерес и нашите историци и други учени." /8, с.75 и 76/

Уви, и този път, макар публикацията да е вече на български, призивът му се оказва ГЛАС В ПУСТИНЯ.

ДА ВЪЗКРЕСИМ ЖИВОТА И ДЕЛОТО НА ХРИСТО СТОЙЧЕВ, ТРУДА МУ "БУГРИТЕ" И УСТАНОВИМ ДРУЖЕСКИ ВРЪЗКИ С ОВЕРНЦИ

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Дотук изложих фактите, свързани с живота и делото на Христо Стойчев, и на труда му "Бугрите". Всеки читател може да направи своите изводи. Моите са следните:

1. Христо Стойчев е един от видните българи родолюбци, живели в края на XIX и първата половина на XX век. Той трябва да бъде познван от нас, българите. Затова би трябвало да се издаде една книга за живота и делото му. Той е образец на български масон и като такъв следва също да бъде познат с друга публикация, но този път не само на български, но и на френски, написана за масоните, но и за французите въобще.

2. Трудът му "Бугрите" следва да заеме по достойнство своето място в проучванията по история, езиковедие и етнография на нашите специалности, като с времето се събуди интересът към него и у техните събрата във Франция, че и другаде. Журналистите от печата и другите медии могат също да го популяризират сред широката общественост.

3. Започнатото сближаване на Христо Стойчев с овернци трябва да бъде възстановено и то във възможно най-широк обхват, вече между българи и овернци. Колко нови приятели ще си има нашият народ! Христо Стойчев пише през 1927 г: "Тя (Оверния) се състои от окръжите Плю-д'ю-Дом и Кантал и от околията Бруид на окръга От-Лоар. Населението ѝ възлиза на близо милион жители - Овернци." /8, с.23/ А сега те са един милион и триста хиляди, че може би и повече.

НЯКОИ ВАЖНИ ВЪПРОСИ И ПРОБЛЕМИ, СВЪРЗАНИ С ТРУДА

ПОСЛЕПИС

Те възникваха един след друг по време на писането на съобщението. Как трябваше да ги

представя? Ако ги бях включил в изложението, те щяха да го накъсат, ако пък ги бях сложил в изворите като пространни бележки, част и то значителна от читателите нямаше да ги прочете, а бяха особено важни. Това наложи появата на послеписа.

Христо Стойчев обстойно е аргументирал своите твърдения в труда с факти. Но част от фактите не са ли се променили за 70 години? Не са ли се появили и нови факти, които той не е познавал и въз основа на които той би формулирал други твърдения? Казано с други думи, налага се цялостно да се сравни написаното от него с най-нови проучвания.

Започвам с едно негово твърдение, което не веднъж съм чувал, а именно, че във френските езикови и енциклопедични речници и енциклопедии понастоящем се дават двете значения на думата "бугр", но се набляга върху отрицателното. Да, така е било, когато той е писал труда си през първата половина на XX век, но сега в такива издания двете значения се цитират без превес на едното или другото. Нещо повече, научните публикации върху богомилите от втората половина на миналия век във Франция изглеждат започват да влияят положително върху съставителите на такъв вид издания. Така в един от най-авторитетните енциклопедични речници на Франция "Робер", издание от 1988 г. по думата "катар" чета такъв пример: "Унищожаването на катарите бе един от най-тежките грехове на Франция". /с.157/ И пак там, под думата "катаризъм" е посочено: "Когато Вилхелм дьо Ноаре, окситанец и патарен (т.е. катар) от старо коляно застана на страната на (краля) Филип Красивия и отиде да шамаросва и унизява папа Бонифаций VIII в Анани, това беше целият катаризъм, вече съществуващ скрито, който с този изключителен жест свидетелстваше пред историята своето значимо присъствие, като причини по този начин смъртта на папата." /пак там/

Въпросът за присъствието на български богомили в средновековна Франция и кръстоносните походи срещу катарите

Този въпрос е изяснен, поне въз основа на познатите на мен факти.

Какво имам предвид?

Христо Стойчев пише: "Избитите еретици, се казва в историята, възлизаха на десетки хиляди. Този терор е принудил

едно голямо множество български богомили да се изселят от отечеството си...

Във Франция те са дошли към XI-тия век. Познати първоначално под името катар (чисти), в околността на град Алби те приемат наименованието "Албигойци." /8, с.9 и 10/

И така излиза според него, че масата богомили във Франция са били българските богомили, срещу които са започнали двата кръстоосни похода. Проучванията сега са недвусмислени: кръстоносните походи са свързани с френските богомили познати като "албигойци" и "катари", с католическия фанатизъм и със стремежа на силните на деня в тогавашна Франция (крателе и аристокрация) да присъединят към себе си земите на Южна Франция, чието население тогава още не е чувствало като французи.

Има още нещо, което трябва да се знае. В новите проучвания от втората половина на XX век на българските историци-богомилеведи, на първо място проучванията на акад. Димитър Ангелов и Борислав Примов, твърде много се спряга думата "бугри" (българи и богомили) и "българска ерес", когато се пише за богомилството във Франция. Въпросът обаче за едно голямо присъствие на български богомили там не се третира. Този въпрос не се разглежда, доколкото съм могъл да установя, и от такива видни западни проучватели като Жан Дювернуа, проф. Ръоне Нели и Жан Блум.

И така възниква въпросът: защо кръстоносните походи се водят срещу катарите, а ги наричат най-често "българи" ("бугри")? Отговорът за мен е, че става дума за добре обмислена политическа манипулация.

Силните на деня в тогавашна Франция е трябвало да мотивират пред обществеността присъединяването на Южна Франция към короната като налагащо се гонение на опасни, най-долнопробни пришълци.

Да, те са почнали своите Кръстоосни походи не срещу местното население, а срещу пришълците - "бугрите" ("българите"), които са били едновременно и "еретици", и "содомити", т.е. хомосексуалисти.

Възниква и един първостепенен, много деликатен проблем.

Установил съм, че французите никак не се радват, когато научават, че нещо, с което особено много се гордеят, има, па макар и капка, "чужда кръв". Такъв е случаят с Напо-

леон, макар че той не е французин, а корсиканец, с Ронсар, Реимското евангелие, над което са се клеили френски кралеве, а сега и овернци ще се окажат хем французи, и хем българи. Та това са повече от милион и то дали в новата история на човечеството колоси като Блез Паскал и Тийар дьо Шарден. Хайде де!!! Когато пиша това, имам предвид и следния факт. Пред мен е една луксозна и научна публикация, която да представи Оверн пред света. Тя е озаглавена "Лицата на Оверн". /11/ В нея има всичко за Оверн, но ... без думата "бугр" и нейните значения. Има прекрасни неща за танца Ла-буре, но нито думичка за сходствата му с нашата ръченица и "Бурено, Буренке". Така, че нека първо внимателно съпоставим твърденията на Христо Стойчев (дали не пресилва нещата с някои цитирани от него факти), да намерим нови нужни ни факти и после много внимателно, като Христо Стойчев, подходим към сближаването и то пряко с овернци.

Извори:

1. Величко Георгиев. МАСОНСТВОТО В БЪЛГАРИЯ. София, "Наука и изкуство", 1986.
2. Инж. Димитър Ив. Вегър. СВОБОДНОТО ЗИДАРСТВО. (Франкмасонството). София, 1938. Ползвано е изданието от 2001 г.
3. Д-р Хр. Стойчев. ДЪРЖАВНА МИНЕРАЛНА МЕРИЧЛЕРСКА ВОДА ПРИ С. МЕРИЧЛЕРИ - ЧИРПАНСКО. София, печ. "Родопи", 1927.
4. Д-р Хр. Стойчев и Д. Кацев-Бурски. СОЛЕНЦИ. Меричлерски държавен минерален извор. София, печ. "Бял кръст", 1928.
5. ПО ПОВОД УВОЛНЕНИЕТО НА Д-Р СТОЙЧЕВ ОТ ДЛЪЖНОСТТА ГЛАВЕН ЖЕЛЕЗОПЪТЕН ЛЕКАР. - сп. "Свободна медицинска трибуна", г.2, 1924-1925, кн.5.
6. Заглавието му не е известно. В 4-то изд. на проучването от 1927 г., на с. 75 е посочен само изворът - "Le Lyon Universitaire", 30 Mars et 6 Avril 1906.
7. Dr. Chr. Stoitcheff. LES BOUGRES. "La Revue franco-bulgare". Il annee, № 7 mars 1912.
8. Д-р Хр. К. Стойчев. БУГРИТЕ. (Стари български поселници във Франция). София, 1927, Библиотека "Познай себе си" №2.
9. Dr. Chr. Stoitcheff. LES BOUGRES. (Ancienne colonie de Bulgares en France). Sofia, Imprimerie de la Cour, 1926.
10. Le Grand Robert de la langue francaise. T. 2. Paris, Le Robert, 1989.
11. Visages de L'Auvergne. Paris(?), 1964. 244 p. Horizons de France.

Следва: "Ранното българско присъствие в Западна Европа с акцент френските земи."

РОЗОВО ЕСЕ ЗА РОЗОВОТО*

Ст. н. с. Светла КРЪСТЕВА

Обикновено в съвременния глобален свят и под въздействие на масовата култура розовото е свързано с ограничено тълкуване и символика. С това есе правя опит да докажа противоположния ми възглед и да помогна на хората да бъдат по-чувствителни към цветовете, с което да възвисят своята духовност.

Розовото е цвят на съзиданието, творческата енергия, общочовешката любов, младостта, преданата дружба, хуманизма, изобилието, подема, оптимизма. То трепти в нюанси на духовната светлина, родителската обич, думите за благодарност, мислите към тези, които обичаме, приятелската подкрепа, изпълненото обещание, милосърдието, толерантността, детската лъчезарност. Розовото е движеща сила, "направлявана от релсите на дисциплината".¹ Неговата мисия е "да преплете хармонично безграничността на духовното проникновение с ограничеността на физическите форми". Призванието на розовото е да помага на другите.²

Розовият цвят е същност на битието ми, вдъхновява ме и подпомага духовното ми издигане. Цветочисловият анализ потвърждава това - пълното ми име /собственото и фамилното/ вибрира с розова функция.

Магическата сила на розовото е почувствана от духовния водач на религиозната общност "Кутуми" /Крестън, Колорадо/, която създава сдружение "Изграждане основите на Розовата пирамида". При поредна връзка чрез компютър, духовният водач нарежда на членовете на общността да изградят пирамида от розов гранит на четиридесет етажа, за да се осигури възможност за приемане на сигнали от Космоса.³

Въздействието на розовото и на седемте цвята на слънчевия спектър е съдържание на книгата на Учителя Беинса Дуно "Завета на цветните лъчи на светлината".⁴ Това са стихове от Библията с много силно съдържание, подредени системно "цото при внимателно и благоговейно прочитане произвеждат всички краски, нужни за духовното повдигане и усъвършенстване в пътя Господен".⁵ Силата на библейските стихове се свързва с цветовете. Всеки цвят отговаря на определен ден от седмицата. Например в петък, деня на розовото се четат стиховете, свързани с розовите лъчи. Това са: стих 4 и 5, гл.2 на Послание на Св. Ап. Павел до Ефесяни, стих 26 от гл. 14 и стих 12 от гл. 15 на Евангелие от Йоана и т.н.⁶ Когато човек е неразположен, преди съответните упражнения "за духовно повдигане" той трябва да прочете стиховете на розовата краска, за да възстанови вътрешния си мир.⁷ Същите стихове се четат за нежност, красота, деликатност, обич, топлота, благодат. Христос живее в розовата краска.⁸

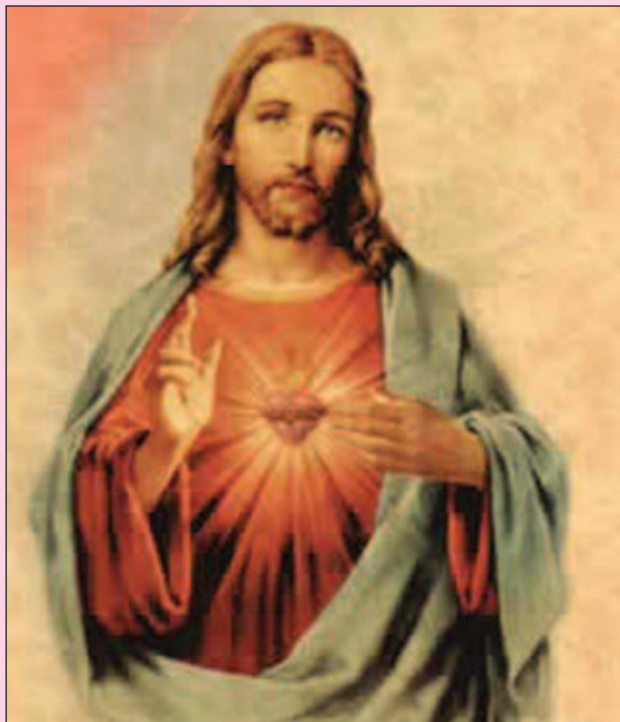
В известна американска система с девиз "Дишай розов въздух! Мисли розово!" са постигнати големи резултати за възстановяване на човешкия дух и физика. Използват се специфични дихателни упражнения, самовнушение и представяне, че се диша розово, розов въздух.⁹

Изтъкнатият руски композитор, общественик и педагог Дмитрий Каблевски създава песен по текст на В. Викторов "За четирите знамена". Той предлага розовото знаме да бъде символ на изкуството и да се развива

на празници в любимия му международен лагер "Артек" наред с червеното знаме, символ на труда, синьото - на мира и бялото - на спорта. За Д. Каблевски животът без изкуство, "без розово знаме е непълноценен".¹⁰

Розовото взаимодейства с музиката и словото. При явлението зрительно-слухова синестезия /известно като цветен слух/ различните тоналности и тонове се възприемат в единство с определени цветове. Цветен слух са имали Н. А. Римски-Корсаков, А. Н. Скрябин, М. Чурльонин и др. Ал. Скрябин използва в свои творби тоново-цветово изпълнение. Н. А. Римски-Корсаков вижда и чува хармонията на бледорозовия цвят в тоналност ла минор. За него тя е "като че отблясък на вечерната зоря върху зимния бял, хладен, снежен пейзаж".¹¹

Звукът и цветът са изначални компоненти на духовното човешко ядро. Колкото е по-висша духовната човешка структура, толкова човек е по-чувствителен към звука и цвета. Чрез тях той възприема света и пренася в него свойства на личността си. Ето защо различни системи на йогите като янтра-йога, мантра-йога и др. са насочени към развитието на цветното и звуковото възприемане.¹²

Световноизвестният художник и теоретик Василий Кандински /френски художник с руски произход, 1866-1944/ определя, че "Цветовете, общо взето, влияят пряко върху душата. Цветовете са клавиатурата, очите са чукчетата, душата е многострунното пиано. Художникът е ръката, която изтръгва музиката, докосвайки целенасочено ту един, ту друг клавиш, за да предизвика трептения в душата... цветовете хармония почива изключително върху целенасочената употреба на човешката душа като музикален инструмент..."¹³

В есето "Да живея с близките си" писателят Д. Коруджиев цитира френския учен и писател Б. Паскал /1623-1662/: "Прекрасно състояние - да нямаш друга защита, освен вярата в Бога", и добавя: "Да нямаш друга защита, освен розовата светлина, обгърнала стъклата на прозорците ти в най-ранния час на зазоряването, освен любовта на съществата, които са до теб..."¹⁴

Розовото взаимодейства и с думите и буквите. Синтезията между цвят, дума, буква дава основание например някоя хора да възприемат името Лиляна в розово.¹⁵ Много розово срещахме в любовната поезия. Например Пол Верлен чувства и вижда очарованието на любимата върху фона на розовия здрач: "Целуват крехки пръсти клавиатура, а той светлее в розовия здрач..."

"Розово - цветът на оптимизма и любовта" е цикълът от Гергина Дворецка /радио-журналистка/¹⁶, който включва следното "Оптимистично розово стихотворение":

Тази вечер съм в розова дреха,
сякаш в розова сладка магия...
в нея болката от неуспеха,
като в пъпка от роза ще скрия.

Розов цвят, имам твойта утеха,
ако нещо сега ме тормози!
Тази вечер съм в розова дреха,
а от утре - ще ходя по рози!

Това "Оптимистично розово стихотворение" приемам не само като завършек на моето розово есе, но и като начало на нови наши розови пътеки, скъпи приятели, защото имаме нужда от много, много розово.

*Това есе е публикувано в съкратен вид в: в-к "Новата култура", бр.21, 1998, 30.11.1998, с.12. Излъчи се на 8 януари, 2005, БНР "Хоризонт"

1/ Дон Фр., Магията на цветовете, С., 1993, с. 83, 84

2/ Пак там

3/ Духовен водач говори чрез компютър, в-к "Феномен", 3-9.10.1996

4/ Учителя Петър Дънов /Беинса Дуно/, Завета на цветните лъчи на светлината, С., 1999, с.75, 77-79

5/ Методът на цветните лъчи на светлината, в: Обяснения и упътвания към "Завета на цветните лъчи на светлината", по протоколи от 15 и до 18ти август 1912 и от 10-ти август 1914 г., ИК "Виделина" /не е отбелязана година/

6/ Учителя Петър Дънов /Беинса Дуно/, Завета на цветните лъчи на светлината...

7/ Методът на цветните лъчи на светлината, стр. 11-12

8/ Учителят Петър Дънов /Беинса Дуно/, Завета на цветните лъчи на светлината, стр.75

9/ Кирова Ив., 1001 въпроса и отговора за природосъобразен живот, С., 1989, с.310,311

10/ Кръстева Св., Да си припомним за Дмитрий Каблевски и за неговото розово знаме, в: Музика и училище. Вчера, днес и... утре, С., 1999, с.79

11/ Петрушин В., И. Музикална психология, М., 1994, с.103

12/ Кръстева Св., Музика, цвят, светлина, в: Музика 5 клас, Книга за учителя, С., 1994, с. 56-57

13/ Дон Фр., Магията на цветовете, С., 1993, с.14

14/ Коруджиев Д. Всичко е история /избрани есета/, Просвета, С., 1999, с. 87

15/ Имат ли цвят имената?, в-к Новата култура, бр. 8, 07.07.1997, с.12

16/ Дворецка Г., Шарени думи, стихове, С.,1996

Вестникът се издава от Всенародно екологично движение "Родово имение"

Сайт на Българска Родна Партия
www.bg-rodna.org

Проектант на
главата на
вестника и
герба на БРП
художник
Христо Танев

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Атанас Панчев

Заместник главен редактор
Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:
Рени Радева
Николай Кафтанджиев
Сергей Инджов

Адрес на редакцията:
1172 София
Кв. "Дианабад"
ул. "Никола Габровски" N1
Хотел "Диана 1", ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-86, 962-16-87
e-mail: rodimienie@abv.bg
www.rodovo-imenie.org

ISSN-1312-7063

Издателска Къща "Новата
Цивилизация" ЕООД - София
НВБ Банка "Биохим" - АД,
Централно управление - София
IBAN: BG63BACH96601031647309
BIC KOD: BACHBGSF

Отдел разпространение:
088/869 33 59

Предпечатна подготовка и печат:
"Сладко солено XXI век" ЕООД